

Mál nr. 353/2017**M og
vátryggingafélagið V vegna ábyrgðartryggingar dýraeiganda.****Skaðabótaskylda hundeiganda vegna bits 22.3.2017.****Gögn.**

Málskot málskotsaðila, móttækið 3.11.2017, ásamt fylgiskjöllum.
Bréf V, dags. 8.11.2017, ásamt fylgiskjali.

Málsatvik.

Í málskoti kemur fram að M kveðst hafa verið stödd í bakgarði við heimili sitt hinn 22. mars 2017 þegar hundur nágranna hennar beit bæði hana sjálfa og hennar hund þannig að tjón varð af. Umræddur nágranni er vátryggður sem hundaeigandi hjá V. Í lögregluskýrslu sem gerð var fimm dögum eftir atvikið kemur fram lýsing M á aðstæðum þannig að hún hafi athugað sérstaklega þegar hún fór út með sinn hund hvort hundar nágranna hennar hafi verið á staðnum en svo hafi ekki verið. Þá hafi komið að þrír stórir hundar og einn þeirra hafi bitið hana og hennar hund. Einnig kemur fram í lögregluskýrslunni að hundur sama nágranna hafi hinn 24. október 2016 ráðist á annan hund í eigu M. Í gögnum málsins eru einnig áverkavottorð vegna áverka á M og hundi hennar. Í gögnum málsins er ekki sjálfstæð skýrsla frá vátryggðum, nágranna M, um hvernig atvik voru í umrætt sinn.

M telur að vátryggður beri skaðabótaábyrgð á því tjóni sem hlaut af biti hunds hans og vísar til þess sem kemur fram í 2. mgr. 33. gr.c í lögum um fjöleignar hús nr. 26/1994 um að hundar og kettir skuli vera í taumi og í umsjá manns sem hefur fulla stjórn á þeim ef þeir eru í sameign eða á sameiginlegri lóð. Einnig vísar M til þess að lausaganga hunda sé alvarlegt brot í skilningi 4. mgr. 33.gr.c sömu laga. einnig vísar M til samþykktu um hundahald sem gildir í sveitarfélagi því sem M og vátryggður búa og telur að vátryggður hafi ekki fylgt þeim eftir þannig að öryggi annarra væri tryggt gagnvart hundi hans. Einnig vísar M til þess atviks sem varð í október 2016 og því hefði verið ástæða til að gæta enn meiri varúðar við vörslur hunds vátryggðs.

Í bréfi V dags. 8. nóvember 2017 er haft eftir vátryggðum að hundum M og hans hafi lent saman í bakgarði við hús þeirra. Í sama bréfi er vitnað til samkomulags um að hundar þeirra væru ekki úti í garðinum á sama tíma en V hefur eftir vátryggðum að hundar hans hafi verið í garðinum í umsjá tengdamóður hans þegar M hafi komið út með sinn hund. Því hafi M brotið umrætt samkomulag og auk þess hafi M ekki beitt réttum aðferðum þegar hún reyndi að stilla til friðar milli hundanna, eftir að þeim lenti saman. V telur ósannað að vátryggður hafi sýnt gáleysi með því að vera með hunda sína lausa í bakgarði við hús það sem hann og M búa bæði í og vísar til þess að M hleypi einnig sínum hundum út í sama garð.

Álit.

Ágreiningur málsins snýr fyrst og fremst að sönnun málsatvika. Í málinu liggur fyrir framburðarskýrsla M hjá lögreglu nokkrum dögum eftir atvikið en ekki frekari rannsóknargögn í málinu, t.d. framburðarskýrsla af vátryggðum eða vitnum. Almennar sönnunarreglur gera ráð fyrir því að M sýni fram á að skilyrði skaðabótaréttar séu uppfyllt, þ.e. sönnunarbyrði um málsatvik og frekari skilyrði hvílir á M. Í þessu máli greinir aðila nokkuð á um aðdraganda þess sem leiddi til áverka M og hunds hennar. Verður ekki litið svo á að hægt sé að leggja eingöngu framburð M til grundvallar þó hún hafi borið um atvik hjá lögreglu heldur verður að leggja heildstætt mat á aðstæður sem lýst er í gögnum málsins. Við það mat er ekki hægt að líta framhjá þeim ágreiningi sem er um málsatvik og með hliðsjón af honum liggur ekki nægilega skýrlega fyrir að tjón M megi rekja til þess að vátryggður eða einhver sem hann bar ábyrgð á hafi sýnt saknæma háttsemi við vörslur hunda vátryggðs. Með vísan til þeirra gagna sem liggja fyrir hjá nefndinni er því ekki hægt að fallast á greiðslu bóta úr ábyrgðartryggingu dýraeiganda hjá V.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum úr ábyrgðartryggingu dýraeiganda hjá V.

Reykjavík, 9. janúar 2018.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson hrl.

Lúðvík Bergvinsson hdl.